

og Offentlighed kunne faae deres fulde og gode Betydning, før hele Strafferetspleien bliver gennemtrængt af disse Principer.

Sagen er jo naturligviis saa vigtig, at jeg anseer det for givet, at den vil blive Gjenstand for Behandling i et Udvalg. Jeg skal derfor i Diebliffet ikke indlade mig paa Detailler, men der er dog to Spørgsmaal, som gribe saa væsentligt ind i hele Lovens Ordning, at det maa være mig tilladt strax at sige et Par Ord derom. Det ene vedrører Udeblivelsesfager, det andet angaaer Omraadet for de to private Politiretter, deres Competence. Med Hensyn til Udeblivelsesfager, da er der givet Regler for samme i § 9. Udebliver den Tiltalte og der ikke er Tale om høiere Straf end Bøder, da gaaer der Dom over ham uden videre. Der tilføies imidlertid: „uden at anmeldes og beviisliggjøre lovligt Forsald.“ Nu er det dog Noget, der strax maa paatrænge sig Opmærksomheden, at om den Paagjældende ikke har været istand til den Dag, Sagen foretages, at anmeldes og godtgjøre lovligt Forsald, kan han dog have haft fuldkommen lovligt Forsald, og det synes indlysende, at der da maa være et Retsmiddel, der gjør det muligt for ham at blive fri for den idømte Straf. Saaledes er det overalt, hvor man kjender Kontinuitetsdomme; man aabner Udgang for den Dømte til at godtgjøre, at han virkelig har haft lovligt Forsald, og til at forsvare sig. Det troer jeg ogsaa her vil vise sig at være fornødent. Man sige ikke: her er kun Tale om Pengebøder; vi vide ikke, hvor store de kunne blive i den endelige Lov, og allerede som Pengefag kan selv en ringe Bøde være af stor Betydning for den Paagjældende. Men bagved Pengebøden kan der derhos ligge en Vressag af langt større Betydning for den Paagjældende, den kan have Indflydelse paa hele hans Liv og Velfærd. — § 8 giver iøvrigt en lignende Bestemmelse med Hensyn til Vidners Udeblivelse; ogsaa i denne Retning eksisterer der vist ingen Rettsforfatning, uden at den skaber en Mulighed for at faae Kjendelsen tilintetgjort. Bøden er i § 8 sat til 20 Rbl., hvilket for Mange ikke vil være nogen Bagatel. Dermed siger jeg ikke, at Straffen er sat for høit; den burde maastee endog sættes høiere, hvis man vil være sikker

paa, at Vidnerne ikke ved deres Udeblivelse skulle ødelægge den offentlige og mundtlige Forhandling. — Det andet Punkt, som jeg troer allerede nu at burde tillade mig nogle Bemærkninger om, er de fremtidsige Politidommers Competence. I saa Henseende glæder det mig at kunne sige, at idetmindste een Betragtning, som ifjor gjorde sig gjældende her i Thinget, er skeet Tyldest, nemlig at det for Børns Vedkommende vil være ønskeligt, at de nye Politiretters Omraade udvides. § 2 bestemmer, at Lovovertrædelser af Børn under 15 Aar høre ind under de nye Domstole. Men iøvrigt er § 12 bleven staaende ved Bestemmelsen i det ældre Udskift, at Eneommerens Competence er begrændset til at kjende Bøder indtil 10 Rbl., simpelt Fængsel indtil 8 Dage, Tvangsarbejde indtil 12 Dage. For Børns Vedkommende er der givet en noget større Frihed. Nu siger imidlertid § 2, at de to Afdelinger for offentlige Politifager skulle i Fremtiden behandle alle saadanne Sager, der efter den nuværende Lovgivning betegnes som offentlige Politifager. Jeg tillader mig at spørge den høitærede Justitsminister: hører dertil Betlerifager og Løsgængersager? Det er vist, at disse efter den nuværende Lovgivning behandles som Politifager og paadømmes som saadanne, men Straffen, der er sat for samme, overskrider langt den Begrændsning, der er stillet i § 12. Er Meningen nu den, som jeg troer, at naar en Betler er greben paa Kjøbenhavns Gader og føres til Politikammeret, skal han stilles for Politiafdelingen, eller skal Sagen begynde og ende ved en Kriminalretsaafdeling. Mig forekommer det, at Det af To burde skee, enten at Sagen behandlede og førtes til Ende ved Politiafdelingen og af en Eneommer, eller fra først af foretoges og behandlede efter de nu gjældende Regler. Efter Lovudkastet synes det derimod, at Løsgængerens skal stilles for en Politiafdeling, med sikker Udsigt til, da den lovbestede Straf langt overskrider Dommers Competence, at Sagen vil komme til Afgjørelse for 3 Dommere. Vilde det dog ikke være langt naturligere, at Betleri- og Løsgængerisager, der af alle Sager ere dem, der taale den meest summariske offentlige og mundtlige Behandling, strax kunne blive be-